

Z historie soběslavských rodin **Jan Lintner, 1931**

Obyvatelstvo Soběslavě možno rozdělit na šlechtice - v městě byli rožmberskými úředníky, pak na erbovní měšťany a měšťany obyčejné. Pokusme se stručně popsat nejdříve osoby zmíněné v prvním uskupení. Jde převážně o některé jednotlivce a rody s přídomkem z Kraselova, Hobzí, Kozího, Truženic, Štěkře, Olbramovic, Jiter a Loutkova:

Šlechtic pan Markvart z Bukšic měl za manželku Alenu z **Kraselova** a s ní dceru Annu a syna Janka. Paní Alena učinila odkaz na mše svaté roku 1444 a ještě r. 1455 zřídila v Soběslavi zvláštní nadaci. V té mj. odkázala 8 kop grošů českých ročního platu ze vsi Bečic na lázně pro chudý lid v Soběslavi. Jiný z jejího rodu - Markvart z Kraselova pojal za manželku Dorotu, dceru drobného šlechtice Mikuláše z Hobzí (vesnice se zámekem na Moravě u Dačic). Dorota z **Hobzí** byla celkem třikrát vdaná, a to za Hynka z Doubravice, Markvarta z Kraselova a Jindřicha z Vraného. Jsou známa jména některých jejích dětí z prostředního manželství: Eliška, Burian, Jindřich, Jan, Václav, Markvart, Zdeslav a Mikuláš. Tato Dorota z Hobzí pak roku 1491 odkázala platy svých bečických poddaných k záduší soběslavského kostela sv. Víta, (původně špitálního, ve kterém je pohřbena) a ke špitálu na sukno pro chudé. Poručníky odkazu určila svou dceru Elišku z Kraselova a tehdejšího svého manžela - panoše Jindřicha z Vraného. Svědci ujednání byli tito: Jošt z Landsteina a na Skalici, panoš Mikuláš ze Sedlce, Jan Bukovský z Truženic - tahdy hejtman soběslavský, a třetím aktérem byl Jindřich Smrčka z Mnichu a na Zlukově. Roku 1511 odkázala Dorota z Hobzí paní Elišce z Myslína - vdově po Mikuláši z Kola - dům, na kterém sama bydlela, tři krávy a ještě „jiné krávy které tu na nájmu jsou i všecko hospodářství a zahradu ležící u hamru /nyní mlýn Brousek, pozn. aut./ vedle zahrady Ježkovské strany jedné a zahrady Beránkovy ze strany druhé, a trávník ležící k Velkému mlýnu, vedle Velkova trávníku.“ Faráři na mše Dorota z Hobzí odkázala výnosy ze dvora, který vlastnila za městem. Za poručníky určila soběslavské měšťany Jana Rybu a Jakuba Mráze, své kmotry.

Kozští z **Kozího** - pocházející z Kozího Hrádku, připomínají se v Soběslavi od roku 1432, kdy Vilém z Kozího zde byl rožmberským správcem. Kozští drželi dům v Soukenické ulici (později čp. 102). Týž dům v létě 1484 poručníci paně Zdebora z Kozího, a to jmenovitě Vít ze Rzavého a na Dobronicích a pan Dívčický - prodali za 32 kopy měšťanu Václavovi Trhlému. Předek zmíněného Víta ze Rzavého - pan Jan byl soběslavským purkrabím v roce 1415 a přitiskl také svou pečeť na stížný list do Kostnice.

Další šlechtic Jan Baba z Chotěmic tu vlastnil dům (čp. 110) a r. 1473 byl v Soběslavi rožmberským úředníkem spolu s jistým Stanislavem z Přerova. V letech 1476 - 1491 byl soběslavským hejtmanem Jan Bukovský z **Truženic** a náležel mu dům, dnes čp. 154.

V roce 1520 byl soběslavským hejtmanem Volkěk **ze Štěkře**, jehož bratr Jindřich byl purkrabím na Choustníku. Volkěk bydlel v soběslavském hradu ve stejném bytě, kde před ním žila jeho matka. Rodu Olbramů ze Štěkře v 16. století patřil Brandlín. Jan Olbram ze Štěkře byl dalším soběslavským hejtmanem v letech 1528 - 1529 a roku 1536. Toho roku byl např. uveden od soběslavského purkmistra a městské rady do domu Doroty Kášovy, pro její dluh 81 kopu, za nějž ručil panu Zdenku Vítovi ze Rzavého. Druhým ručitelem tehdy byl Jindřich Dvořecký z Olbramovic. Z rodu Dvořeckých je v soběslavských pramenech zmíněn také pan Václav Dvořecký z **Olbramovic** v roce 1498, kdy koupil ve městě dům (čp. 47) od Jana Smetánky. A roku 1563 jistý Havel soukeník prodává svůj dům (čp. 112) paní Elišce Dvořecké z Mladějovic za 150 kop. Táž Eliška ještě kupuje další dům (čp. 89) od měšťana Ondřeje Štěstí. Jiná spřízněná - Alžběta Dvořecká z Mnichu držela v roce 1602 dům po Řehoři Smrčkovi (čp. 151). Na soběslavském domě s pozdějším čp. 93 žil pan Jan Selle ze Strýčkovic, který v létě r. 1483 založil kaplanské místo v kapli sv. Jana Křtitele pod věží a financoval jej z poddanských platů ze vsí Vlastiboř a Svinky. Ke konci 15. století připomíná se v soběslavském domě (čp. 82) pan Albrecht Budák z Budákova.

Z rodiny Špulířů z **Jiter** byl hejtmanem v Soběslavi v letech 1515 - 1517 pan Václav z Tučap, který si na prostranství u Babovy bašta vystavěl už roku 1510 dům. Pak ještě koupil r. 1527 od Václava Choustnického další dům (čp. 149) za 140 kop a r. 1537 ještě od Jindřicha Dvořeckého z Olbramovic a Jana Olbrama ze Štěkře výstavný dům, později zvaný rožmberský, který pak r. 1567 Augustin Špulíř z Jiter dal v zástavu Albrechtovi Valovskému. Čtyři léta před tím (1563) koupil Augustin Špulíř z Jiter dům s pozdějším čp. 131 od Pavla Gregory. Roku 1627 připomíná se na domě „Dekarovském“ (nyní čp. 48) paní Regina Špulířová z Rybňan. To byla dcera Jana Káby z Rybňan a manželka Petra mladšího Špulíře na Katově, Regině při porovnání o dědictví pak připadl dlužní list Soběslavských na tisíc kop. Vrchotičtí z **Loutkova** drželi soběslavský dům (čp. 47), který v roce 1587 zakoupil pan Jindřich Vrchotický z Loutkova od Alexandra Vlacha za 390 kop. O dva roky později jej přepustil paní Dorotě Vrchotické z Podolí, své manželce.

Erbovní měšťané vyskytují se u nás v Soběslavi od dob Jiříka z Poděbrad. Měli erb a přídomek jako vладыkové a rytíři a titulovali se v zápisech slovatný panoše, slovatný muž, pan. Např. Václav z Telecích Hor měl dům na soběslavském náměstí a byl na konci 15. století už přes dvacet let konšelem a rychtářem. Začátkem 16. století je mezi konšely zaznamenán pan Řehoř z Telecích Hor a potom ještě Matěj, jemuž patřily domy s dnešním čp. 146 a 148. Roku 1544 se v aktech připomíná slovatný muž Petr z Telecích Hor, který měl manželku jménem Lidmila a bydlel v Tatárně (nyní Soukenická ulice).

Makovští z Makova. Vavřinec Makovský byl 21. září roku 1551 obdařen erbem a přídomkem z Makova (Sedláček, Heraldika II, 520). V roce 1558 byl soběslavským konšelem. Měl ještě bratra Čeňka, jenž vystudoval v Praze a stal se bakalářem a mistrem svobodných umění. Učiteloval pak na městských školách, zejména v Čáslavi. Od r. 1579 byl vychovatelem dětí pana Víta Flavína z Rottenfeldu, zemského místoposudího. Napsal pro ně „Rozmlouvání dětinská“, r. 1579 v Praze tištěná. Synové výše uvedeného Vavřince Makovského z Makova - Jan a Vincenc - zemřeli bez potomků. Dcera Regina se provdala nejprve za měšťana Jeronýma Karlů, s nímž měla dva syny, Jeronýma a Jana. Její manžel Jeroným Karlů zemřel v roce 1568 a Regina se vdala podruhé za Josefa Kurze. V roce 1569 šacovali páni radní dům po nebožtíku Jeronýmovi Karlů (na místě sirotků po něm - Jana a Jeronýma) a prodali ten statek Josefu Kurzovi a Regině, matce těch sirotků, za 200 kop. Sirotkům dle nálezu zachovalo se: jeden pás stříbrný váhy 27 lotů, páteř 23 loty, dva koflíky 13 lotů, páteř korálová s jablkem 16 lotů, dva prsteny zlaté 1 a půl lotu. Staříčský pán Vavřinec Makovský z Makova zemřel r. 1580 a v roce 1589 byl erb a přídomek přenesen na jeho vnučky Jana a Jeronýma (Sedláček, Heraldika II, 521, uvádí r. 1588).

Jeroným Makovský z Makova býval komorníkem pana Petra Voka z Rožmberka, jenž mu daroval vesnici Rybovu Lhotu, kterou pak od něho r. 1597 koupila soběslavská obec. Roku 1593 píše Petr Vok Soběslavským aby Jeronýmovi dali vysvědčení zachovalosti a řádného „sjití rodičů“, protože ho povolal císař Rudolf k sobě za komorníka, ježto se dozvěděl, že Jeroným dříve pracoval u pana Viléma z Rožmberka na Krumlově v alchymistické laboratoři. Když pak císařův vrchní komorník Hanuš Popp pro stáří a churavost svůj úřad opustil, nastoupil Jeroným Makovský na jeho místo. Traduje se, že prohnáný tento člověk dovedl císaře obestřít takovými tématy, že ho téměř úplně odloučil od okolního světa. Jsa víry bratrské, popudil Rudolfa proti katolickému kněžstvu a překazil prý i císařův sňatek se španělskou princeznou. Dovedl to tak daleko, že v Čechách téměř „vládl“ sám, když Rudolf stále častěji podléhal tichému kouzlu své bibliotéky, kabinetu uměleckých sbírek a mystickým zamyšlením.

Librů, Hronů, Smrčků a Lekešů patřili v 16. a 17. století v Soběslavi mezi nejvznešenější a nejbohatší rodiny. Bartoloměj Libra, Řehoř Smrčka, Václav Lekeš a Václav Hron obdrželi od císaře Rudolfa II. dne 24. srpna 1603 spou s erbem přídomek ze Sabinova (Sedláček, Heraldika II, 505).

Z archivních pramenů první nám známý Libra se jmenoval Jan a byl od r. 1472 téměř nepřetržitě po dvacet let soběslavským konšelem. Roku 1497 jeho jméno v městských dokladech střídá konšel Václav Libra a konečně v roce 1581 pan Bartoloměj Libra, jemuž se dostalo přídomku ze Sabinova a jenž také po bitvě bělohorské propadl spolu s Václavem Hronem ze Sabinova konfiskaci majetku. Oba však byli bez pokuty pardonováni. Potomci po Bartoloměji Librovi měli 145 strychů polí. Jeden z nich, Václav, měl za manželku Voršilu roz. Stříbrnou. Ta mu kšaftem už v roce 1617 odkázala dům za 400 kop a též něco jistému Martinu Stříbrnému a sestře jeho Anně Uzdárce. Zmíněný Václav Libra zemřel v lednu 1627. Zachovaný inventář jeho majetku svědčí o jisté zámožnosti a je dokladem kulturně-historickým. V druhé polovině 17. století připomíná se Pavel Václav Libra, sirotek po zemřelém Zachariášovi Librovi. Pavel Václav byl r. 1672 poslán na literární cvičení a studium k jezuitům do Jindřichova Hradce. Na cestu mu páni koupili sukno na župan, plášť, plátno na košile a tlustší podolky, jirchové spodky, háky na kšandy, stěvíce, punčochy, dále zámeček k šufládě v seminariu, tři peřiny a cíchy. Mikuláši Forsterovi, jeho preceptoru, dali 20 zlatých. Týž Pavel Václav Libra byl r. 1691 soběslavským primátorem. Librové zde vymřeli v 19. století. Václav Hron ze Sabinova měl podle dochovaných pramenů za manželku Annu, vdovu po Řehoři Smrčkovi starším. V letech 1606 - 1628 býval zdejší konšelem a potom jméno Hronů v Soběslavi zaniká.

Rodina Lekšů byla v Soběslavi usedlá již na počátku 16. století, značně rozvětvená a zámožná. Roku 1603 Václav Lekeš obdržel přídomek ze Sabinova a po misiích jezuitů je zapsán mezi těmi, kteří Tělo Páně přijali. V Soběslavi tehdy ještě žili Petr Lekeš (10 strychů polí), Jakub Lekeš a Šimon Lekeš řezník.

Čtvrtá rodina obdařená přídomkem ze Sabinova byli Smrčkové. Z nich pak Řehoř Smrčka byl horlivým stoupencem českobratrským. S katolickým farářem měl např. spor, protože bez jeho vůle pochoval po způsobu pikartů v kostele sv. Petra a Pavla před oltářem Panny Marie svoji dcerušku. Syn tohoto Řehoře Smrčky - Řehoř Smrčka mladší, zemřel pravděpodobně r. 1638 a zanechal po sobě značný majetek, o nějž se rozdělily jeho dcery Žofie provdaná Ověčková, Bigna Ježková a Dorota Grejnarová. Kromě domu a množství polí měl a pohledával u obce soběslavské 1070 kop míšeňských, u tábořské 800 kop a v Týně nad Vltavou na domě Hlavovském 30 kop.

Dalším podobným rodem byli Aničtí z Vosule. Jan Anický z Vosule měl v Soběslavi dům na rynku a prodal ho Janu Lekšovi na dluh a když ten neplatil, žaloval jej r. 1574. Jan Anický byl ve službě u Petra Voka z Rožmberka, kterému „... vína skupoval a i v jiných potřebách platně sloužil“. Dříve byl důchodním úředníkem choustnickým a zelečským. Zemřel morovou ranou r. 1582. Po něm pozůstala vdova Mandelina pak nechtěla za něj platit víno do Hradce a Bystřice pro rožmberskou čeládku, z čehož povstal spor. Soběslavští jej rozsoudili tak, že jim pan Petr Vok r. 1583 psal, že snad si „oni myslí, že on peníze sbírá na hnojí aneb odněkud jinak nenáležitě běže!“ Mimo vdovu po Janu Anickém zůstal ještě syn Václav, který byl v letech 1626 - 1639 soběslavským konšelem a vlastnil dům na náměstí. V roce 1785 žil v Soběslavi ještě tkadlec Josef Anický. Posledním potomkem rodu Anických byla Anna, provdaná ku konci 18. století za francouzského kaprála příjmením Hubert, rodáka z Mons v Belgii.

Soběslavský měšťan Václav Prokécus ze Šneberka měl erb rozdělený na 4 pole, první a čtvrté modré se stříbrnou kotvou, druhé a třetí zlaté s modrým šikmým pruhem a zlatou hvězdou na něm. Klenot tvořil zelený věnec (1628, 6. června, Sedláček Heraldika II, 580). Václav sám byl katolík, ale manželka jeho Alžběta Dvořecká z Olbramovic byla víry podobojí. V době pro Soběslav nejtěžší v letech 1624 - 1627 byl Václav Prokécus ze Šneberka purkmistrem. Dne 21. 11. 1629 koupil dvůr a ves Přehořov a to od paní Veroniky Přehořovské rozené z Dlouhé Vsi za 7 tisíc kop míš. a 7. 11. 1644 koupil od Jana Měděnce z Ratiboře za 5150 kop míš. ves Kvasejovice. Po třicetileté válce zůstal v Soběslavi nejbohatším měšťanem se dvěma domy a 190 strychy rolí. Jeho syn Václav Jáchym Vilém Prokecius ze Šneberka byl na rozumu nedostatečný a r. 1669 bez dědiců zemřel.

O ostatních měšťanských rodinách soběslavských tu chci podat pouze všeobecný přehled, a to v chronologickém pořádku, abych mohl aspoň informovat, od kdy které příjmení se tu vyskytuje.

V staré době, jak známo, příjmení nebyla stálá, ke křestnímu jménu se připojovalo zaměstnání nebo přezdívka či název osady odkud kdo přišel. Tak např. v gruntovní knize Soběslavi z roku 1456 čteme osoby Janek Kovář, Jiřík Krejčí, Petr Kožišník, Jakub Slon, Jan Nedolívka, Matěj Tintěra, Matěj Třeboňský, Václav Hradecký, Jan Brněnský, Jan Prachatický, atd.

Makovec - rodina Makovců: Marta Makovcová učinila r. 1488 v Soběslavi odkaz k oltáři sv. Kateřiny a později odkázala ještě trávnick k záduší kostela sv. Petra a Pavla.

Buzek - rodina Buzků velmi četná připomíná se v soběslavských pramenech již roku 1480.

Šlechta - rodina Šlechtů: Pavel Šlechta r. 1571 a Jakub Šlechta v pol. 17. stol. seděli v městské radě.

Hoffmannové - původně Dvořáčkové: Václav Dvořáček 1583 a Daniel Dvořáček 1609 konšely. Zachariáš Dvořáček obecní starší a později ložní rychtář poněmčil r. 1650 příjmení na Hoffmann. Hoffmannů rodina byla a je zejména od 19. století v Soběslavi značně rozvětvena.

Po třicetileté válce přibyla ve městě tato příjmení:

Čapek, Vovčička, Ondřej, Bednář, Kolář, Kroupa, Bočánek, Kovář, Zachariáš, Markovský (zakladatel kostela sv. Marka), Procházka, Anděl, Kukla, Šitra, Trnka, Chládek, Ferra, Skřivan, Špaček, Zelenka, Brousek, Jakub mlynář, Melichar, Šimek, Aleš.

1658 přichází Jáchym Wolgner a příjmení Cihlár, Hazuka.

1669 Jiří Březina

1690 přišel ze Stříbra Petr Lintner a čtyřikrát se pak oženil.

1705 zakoupil si dům na Tábořském předměstí Jakub Pokorný.

1715 přibyli do Soběslavi Skala, Vodička, Mazáč, Truhlička, Gloss, Tuzwald, Křeš, Bílek, Kopecký, Hamerník, Vanke, Koukal, Mrázek, Košťál, Preis, Fresl.

1731 byl přijat za měšťana Franz Fischer z Ratibořských Hor.

1732 Šiškovský - později Žizkovský z Veselí byl přijat za měšťana

1734 přijat Václav Skočdopole z Tábora.

1736 na soběslavské předměstí přibyli čtvrtníci: Kašpar Příhoda, Franz Mazanec a Václav Šajfler.

1738 přijat za měšťana Jan Khul, poštmistr z obce Košic.

1785 jmenovitě připomínají se příjmení Preininger, Mašl, Hermann, Eis, Jíra, Jungmann, Roubal, Hájek, Winkler, Širůček, Postýlka, Celestýn, Melena, Vole, Erichleb, Merz, Erpek, Pařízek, Pleile a Paleta.

Za válek napoleonských usadili se zde Němec Klee z Prahy, Michael Marko ze Štýrska, Silmon, Streit, Hubert a Brousil. Roku 1816 přišel ze Strakonice Viktorin Koníř.

Rodiny přistěhovalé do Soběslavi v 19. století:

Z Bechyně - Krajc

Bernartice - Kazda a Váca

Borotín - Křemen

Bukovsko - Holšán

Ceraz - Kostrba

Debrník - Vítků, Hapl a Štěch

Etink Nový (dnes Nová Včelnice) - Setunský

Deštná - Svoboda

Domažlice - Suchý

Hlína - Perkous

Hroby - Vacek

Hradec Jindřichův - Burda a Doubek

Chýnov - Vorel, Vondruška a Sejk

Chlebov - Houska a Melichar

Chotěmice - Němeček

Choustník - Hubart a Metzl

Katov - Fiala, Kúrka, Klečata, Nestával

Klenovice - Přibyl, Novotný, Turek, Vašta

Koloděje - Ančlík a Maresš

Komárov - Krutina

Krčkovice u Kamberka - Cihelna

Krotějov - Čížek a Smrž

Kvasovice - Božek, Hanzal, Kohout, Kuchař a Novák

Lhota Hrušova - Nohava

Lhota Rybova - Aujezdecký, Jirous a Macháček

Lomnice - Karták

Lžín - Hlaváček a Vránek

Měšice - Šrámek

Mokrě - Kalaš

Myskovice - Neruda a Kubálek

Nedvědice - Machula a Mika

Neveklov - Meduna

Nová Ves - Laburda

Písek - Antonovič

Pleše - Kubín

Počátky - Pešina

Praha - Brzulík

Přehořov - Bubník, Koukol, Rubeš, Rind, Veselý a Zimmer

Radimov - Jindra

Roudná - Tupý a Vlk

Řípec - Mikoda, Rypáček

Řečice Kardašova - Vodrážka, Hejda, Chmelař

Stráž (nad Nežárkou) - Březina

Tábor - Burian Fúhrich, Nebuška, Wurm

Třebiště - Hořejš

Tučapy - Wurmfeld

Turnov - Prém

Veselí (nad Lužnicí) - Eleder, Křisa, Menšík, Novák a Dvořák

Vesce - Škoda

Vlastiboř - Ctibor, Frankenstein a Martinů

Záhoří - Hryzák

Zálší - Chochol a Šťastný

Zaluží - Kuthan

Zařičí - Klimeš

Zvěrotice - Dolejší

Železný Brod - Fryček.

Něco statistiky: Ve druhé polovině 15. století a na počátku 16. století bylo v Soběslavi ve vnitřním městě přibližně 115 domů a na předměstí jen několik hospodářských stavení, náležejících měšťanům. Na předměstí byly i chalupy pastuší a chalupy „malomocných“, Velký mlýn, Drbalův mlýn - nyní Cikar, a Čejnov. Na místě nynějšího Brousku byl hamr a na Andělském potoce vůbec mlýna nebylo. Roku 1626 bylo ve městě 63 sousedů, na předměstí 28. Matron bylo 59, vdov 27, předměstských žen 42, mládenců 43, panen 40. V městě žilo 13 nádeníků a 22 sluhů, na předměstí pak 26 nádeníků a 63 děvečky. Po třicetileté válce v Soběslavi zůstalo 118 hospodářství, z nich 20 pustých. Tři byla pohořelá a vdova Samelka zapsána, že na živnosti zkažena. Nově osedlých bylo 13. Ze všech stálo si hrubě dobře 27 hospodářů. Úhrnem měli sousedé 1305 strychů polí, z nichž bylo oseto 597, ostatní leželo úhorem. V městě chovali 23 koně, 46 volů, 184 krávy, 119 jalovic, 333 ovce a 220 vepřů, na předměstí bylo do berní ruly sečteno 14 volů, 46 krav, 39 jalovic, 25 ovcí a 37 vepřů.

Roku 1786 bylo ve městě 146 čísel, na Veselském předměstí 80, na Táborském 78, tj. celkem 304 čísel.

Roku 1837 měla Soběslav 339 domů a 2939 obyvatelů

Roku 1869 jsou evidovány 393 domy a 3271 obyvatel. Téhož roku bylo v městě 36 Israelitů.

Roku 1895 tu bylo 436 domů a 3854 obyvatelé (3849 Čechů, 5 Němců, či 3767 katolíků, 4 evangelíci, 83 Židé).

Nejstarší zprávu o Židech v Soběslavi máme v městských knihách z počátku 16. století, kde u domu Kocourků čteme, že náležel Židům. Roku 1566 Václav Stodola prodal dům Maršovský (nyní dům pana Karla Dlouhého čp. 41) Jarolímovi Židovi, kramáři. Tomu se asi valně nedařilo a Soběslavští mu nepřáli. Např. vdově Mandelíně Agnické dlužil 50 kop a Vavřinci Lokajovi za věci krámské 41 kopu. Když r. 1593 Jarolím zemřel, pan Petr Vok nařídil, aby se v domě ničím nehýbalo až do dalšího poručení a dům aby páni na místě vdovy Ester a čtyř sirotků prodali stříbrníku Ondřeji Karáskovi. Roku 1594 dal pan Petr Vok z Rožmbreka Soběslavským výsadu, aby nemuseli v městě Židů trpěti a poručil Židy vybyti z města, poněvadž poznal, že tu s nimi nikdo rád nebyl. Roku pak 1604 nařídil, že Židé ani v městě a na předměstí, ani v obecních vesnicích pod hrdla ztracením trpění a přenoclování býti nemají. Zákaz ten udržel se až do roku 1848. Do té doby Židé, kteří v Soběslavi obchodovali, museli na noc do Přebořova, Myslkovic a Tučap a ráno se opět vraceli. Mezi nejstarší usedlé Židy patří Zimmer, Rind a řezníci Steinové.

To jsou dějiny soběslavského obyvatelstva, ovšem jenom v přehledu příjmení. Jít do podrobností nebylo mým úkolem. Chtěl jsem jen zhruba informovat, jaký genealogický materiál možno nalézt v Soběslavi.

Psáno 1931